

Vsevolod Zeltšenko

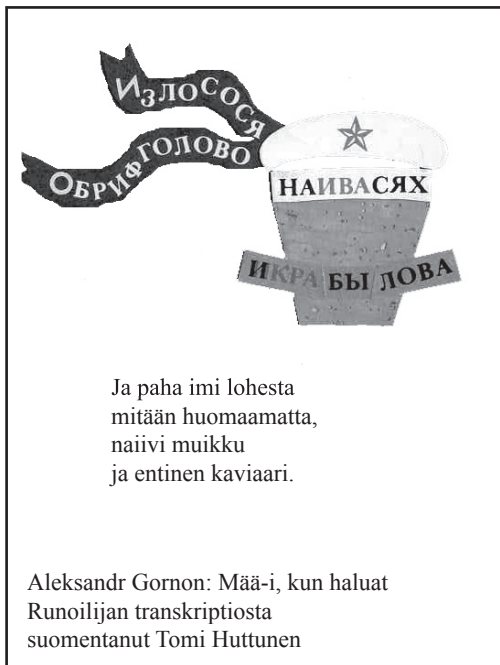
Suomentanut Sanna Turoma

Päätön

Mies ilmestyi kotiin sodasta,
pää oli ammuttu poikki kaulasta.
Vaimo ei päästänyt häntä sänkyyn,
sanoi: ”Painu takaisin sotimaan”,
”Mihin tuollaista tarvitaan?”
Eikä vaimoa ollut vaikea ymmärtää.

Mutta mies oli jo kuvitellut mielessään
miten värittäisi räkänokille kertomustaan:
”Näkkääs — vinosilmä hiipi päällemme,
kiersi sivustasta ja poltti kylämme,
meillä oli vain tykki ja sekin paskana,
mutta minkäs teet, sellaista on sotia.

Yö painoi päälle, jäljet peitti
ja kun risuaidalle oli vapaa reitti
niin koputin naapurin oveen, pyysin vettä,
mutta naapuri huusi että: ”Tulta!”
ei ollut naapuri lukenut John Bottomia
eikä kuullut Eestinmaan vanhuksista.

Sovintoon oli siis tähdättävä.
Enkä tunne siitä syyllisyyttä,
että kuultuaan komentoni: ”Housut alas!”
hän kuuliaisesti laski ne jalasta;
siinä ei roisku sylki eikä kyneleet,
siinä virtaavat ihan muut nesteet.

Ja virtaavat muuten kaikista rei’istä,
kellä punaisista kellä mustista,
hakatuista nenistä, vaginoista, aivoista,
syövyttävät kivet ja halkovat uoman,
suunnaten sinne missä valmiina juoma-
lasi kädessä seisoo kuolemanenkeli Azrael.

Hän täyttää lasin siitä purosta
ja viheltää pelin poikki julistaen tasatulosta.

Kaksi hautakirjoitusta

2.

Rakkaani, pyyhi pois kyneleet,
ryhdistäydy ja hanki puna takaisin poskillesi:
eihän minua tsuppariksi alennettu enkä ryhtynyt
roistoksi
vaan suuni täyttyi madoista.

Sinä kipitit kannoillani koko elämän,
mutta nyt minulla ei enää ole mitään mitä voisit
anella —
suljin silmäni ja nukahdin siihen
pätsiin missä ruokalan eukkojen kaalikeitot kiehu-
vat.

Raivoisan työntouhun häikäinen hiki
löi tupruten vastaan
kun risupartainen portinvartija lateli silmäilyään
minua kiireestä kantapähän: ”missä rykmentissä
palvelitte?”

(Ikään kuin joku kiusantekijä olisi tahallaan
kerännyt yhteen kaiken sen mikä saa minut vapise-
maan raivosta:
virkaheitot luuserit, jänistävät paskahousut,
tärkeilyn taidon mahtipontiset virtuoosit,
yhteenhiileen puhaltamisen kahdeksasta neljään

ja nokkaunet neljästä kahdeksaan.)

Mutta kun silmäni tottuivat pimeään ja löyhkä lakkasi turruttamasta nenää, niin yhden kokkipojan irvistyksessä tunnistin sinun hymysi,

ja mitä pidempään täällä hengailen niin sitä selvemmäksi käy: kuten pohjassa makaavan sukellusveneeseen varjo näkyy ajoittain vedenpinnalla,

niin samalla lailla kaikki elämän ihanallisuus (suudelmat, elokuvat, auringonlaskut), — ovat vain heijastusta niistä kuvista jotka maan alla on suotu nähdä.

Kun teillä poppeliä haituvat lentelevät ja aurinko kurkistaa kaihtimen raoista, niin meillä huutaen kailotetaan ”kippistä”. Mutta kirjailun nurja puoli miellyttää välistä silmää enemmän kuin itse kirjailu.

Keskustelu

Kuuntele mitä sinulle sanon. Ja päästä vasta sitten väitkö vastaan. Annettuasi pöydän päällä riippuvan kämmenesi laskeutua pöydälle, kosketa arpeutunutta jälkeä ranteessa. Purjeet pullistuvat, soutajat aloittavat laulun. Ja äkkiä näkyy maailman kaikkiin ääriin.

Me elimme talven läpi viljanjyvän sisällä, mutta nyt on toisin: kellot lähtivät käyntiin, valkeus ja turvonneet silmut käyvät vastaan, mullat ja maat on käännetty, ja, halusimmepa tai emme, huulet lausuvat sanan ”kitiini”.

Lasken sormillani: eläinmaailma riutuu odottaessaan lähtölaskentaa; lehto on saanut hysteerisen kohtauksen; sage mir, mikä siellä sillan alla loiskii? On hölmöläisen ajanvietettä katsoa sinne missä joki virtaa.

Sitten on minun vuoroni sanoa rakkaalleni, että elämä ei muutu muuksi, se on tarkalleen tätä samaa, vaikka sinä olet muutoksenhalustasi tulossa hulluksi. Katso: sama kävelytyyli, samat silmät, piirteet, sama keskiyön hetki ja sen valot.

Se joka murhaa ajattelee että hänet on murhattu, se jota murhataan ajattelee: hyvinhän tässä kävi, valon säikeet eivät läpäise tyhjän pihan laattoja niitä koskettaessaan. Vene halkoo valkoisia liuskoja, tavarat ovat paikoillaan, ovi kysyy: ”Kuka siellä?”

Menelaos Faroksella

Hylkeennahan alla löyhkää sellainen haju että sisäänhengittäessä on vähällä lähteä taju, ja jos hetkeksi tyrskyt hiljenisivät, niin kuulisin kuinka korvani kuuroutuvat.

Viidettä päivää, sadattaviidettä päivää — en enää päivienlaskulla päättäni vaivaa — merenherra ukkovanhus paimentaa laumaansa hyljekarjaa piiskallaan.

Mutta mikä riemu ihme ja yllätys, mikä valtava naurunpyrskähdyks seuraa siitä kun koko pituuteensa hylje ponnistaen paiskaa ukkorähjän rintaansa vasten!

Näen miten rähmä valuu ukon silmistä, miten homeiset tähdet tuikkivat valkuaisissa — vaan samassa hän muuttuu villisiaksi, joen laineiksi, ja nyt jo käsissäni rimpuillen kukkakedoksi

ja taas samassa sinun hiuskiehkuroiksesi ja Karaganda-kaupungiksi, pelkäksi sanaksi, mutta minä tartun häneen kiinni tiukemmin ja hän aukaisee tien sinne minä mielin,

sinne missä minua et odota, et sinä vaan taikamerenlahti, kyynelöivä vesi, lietteen lieju, mykkyuden pauhu, näkemättöminä tuijottavat kalojen suut, epäily, himo, kauhu.